

מ"ת 32667/07/15 - מדינת ישראל נגד אחמד עווד

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט י' נועם

מ"ת 32667-07-15 מדינת ישראל נ' אחמד עווד (עציר)

המבקשת (המאשימה)

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

המשיב

אחמד עווד (עציר)

(הנאשם)

ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

החלטה

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בת"פ 32685-07-15, שבו הואשם בעבירות שלהלן: גרימת חבלה בכוונה מחמירה - לפי סעיף 329(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); יריות באזור מגורים - לפי סעיף 340א לחוק; נשיאת נשק - לפי סעיף 144(ב) לחוק; שיבוש מהלכי משפט - לפי סעיף 244 לחוק; ושינוי זהות של רכב - לפי סעיף 413ט לחוק. על-פי הנטען בכתב-האישום, ירה המשיב לעבר המתלונן, עמו הוא מצוי בסכסוך, וגרם לו חבלות חמורות, זאת אגב ביצוע עבירות נלוות, כמפורט לעיל.

2. המאשימה מבקשת להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, נוכח הסיכון הנשקף ממנו לשלום הציבור וביטחונו. הסנגור גורס, כי אין ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב. לחלופין, טוען הסנגור לחולשה בראיות לכאורה, המצדיקות לשיטתו חלופת מעצר; ולתכלית האמורה של חלופת המעצר, מבקש הוא להזמין תסקיר מעצר שיבחן אפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני.

3. להלן העובדות המיוחסות למשיב בכתב-האישום. בין המשיב לבין המתלונן קיים סכסוך על-רקע אישי. ביום 24.6.15 בסמוך לשעה 21:20, לאחר סיום סעודת שבירת צום הרמאדן, יצא המתלונן מביתו בשכונת א-טור, וניגש לעבר רכבו שחנה בסמוך לבית. באותה עת המתין המשיב למתלונן, בעמדו ליד קטנוע שאחד ממספרי הזיהוי שלו שונה באמצעות דבק שחור. הוא עמד במרחק של מטרים ספורים מהרכב, כשהוא מחזיק בידו אקדח וחובש על ראשו קסדת קטנוע. כאשר נכנס המתלונן למכוניתו והניע את הרכב, הגיח המשיב לעברו, פתח את הדלת וירה לכיוונו שתי יריות לפחות. אחד הכדורים פגע ברגלו השמאלית של המתלונן וכדור נוסף פגע בחלון דלת הנהג. או-אז החל המתלונן

לנסוע. הוא נסע לפניו למרחק קצר של כ-20 מטרים, ומיד החל לנסוע לאחור כדי להשלים פניית פרסה ולצאת מהחניון - באין מוצא אחר ממנו. המשיב נסע על גבי הקטנוע לעבר מכוניתו של המתלון, וכאשר הגיע למרחק קצר ממנו, ירה מספר יריות לעבר המתלון דרך חלון דלת הנהג, אשר נופץ קודם לכן. אחד מהכדורים האחרונים פגע ברגלו השמאלית של המתלון, וכדור נוסף פגע ברגלו הימנית. משלב זה, עלה המשיב על הקטנוע והחל בנסיעה, כשהמתלון נוסע בעקבותיו. לאחר מרחק של כ-150 מטרים ממקום הירי, השיג המתלון את המשיב. המשיב, אשר הבחין במתלון רודף אחריו, הניף את אקדחו, ובתכוף לאחר מכן התנגש המתלון בחזית רכבו בקטנוע. כתוצאה מההתנגשות נפל המשיב מהקטנוע ונחבל. הוא נותר בזירת ההתנגשות כשהוא חבול, והרחיק מהזירה - באמצעות אחרים - את הקסדה והאקדח שהחזיק קודם לכן. כתוצאה מהירי של המשיב, נפגע המתלון, כאמור, בשתי רגליו והוא הובהל לבית-חולים - שם אושפז וטופל. ברגל ימין נגרם למתלון שבר ונותר קליע בסמוך לברך; וברגל שמאל חדרו שני קליעים באזור הירך והותירו במקום רסיסים. בגין המעשים האמורים הואשם המשיב, כאמור, בעבירות שצוינו לעיל.

4. מכאן למחלוקת בעניין הראיות לכאורה.

שלוש ראיות עיקריות מפלילות לכאורה את המשיב בביצוע העבירות המיוחסות לו: האחת - הודעתו של המתלון, אשר על-פי גרסתו רדף אחרי היורה באמצעות מכוניתו, התנגש בקטנוע וגרם לנפילת היורה ולפציעתו, זאת על-פי גרסתו כאשר היה לו קשר עין רצוף עם עמו; השנייה - הימצאותו של המשיב פצוע ליד הקטנוע; והשלישית - הימצאותם של שרידי ירי רבים על שתי כפות ידיו של המשיב.

ב"כ המשיב טוען לחולשה וכרסום בתשתית הראייתית המפלילה. לדבריו, מהתשתית הראייתית עולה ספק - האם למתלון היה קשר עין רציף עם רוכב הקטנוע עד להתרחשות התאונה; האם המתלון כלל פגע באמצעות רכבו בקטנוע; האם המשיב רכב על אופנוע או שמא נפגע על-ידי כלי רכב, בין אם מדובר בקטנוע ובין אם מדובר ברכב אחר; והאם המשיב החזיק באקדח בעת האירוע והיה מי שירה לכאורה במתלון. לדבריו, מחומר הראיות עולה כי התשובות לכל השאלות האמורות הן שליליות.

על-רקע המחלוקת האמורה, אסקור להלן את התשתית הראייתית.

5. גרסתו של המתלון, היא הראיה העיקרית המפלילה את המשיב על-פי הראיות לכאורה. המתלון מסר את גרסתו במספר הודעות, הן בסמוך לאשפוזו בבית-החולים, והן לאחר מכן, אשר חלקן הוקלטו. המתלון מסר בהודעותיו,

כי כאשר התכוון להתחיל בנסיעה ברכבו, שחנה ליד ביתו, נפתחה דלת הרכב על-ידי אדם שחבש קסדה של רוכב קטנוע, אשר ירה לעברו שני כדורים, שלפחות אחד מהם פגע ברגלו. הוא הוסיף וציין, כי בשלב זה החל לנסוע ברכבו למרחק של כ-20 מטרים, אך משהגיע לקצה דרך ללא מוצא נאלץ לבצע "פניית פרסה"; וכאשר חלף על-פני היורה, ירה האחרון לעברו, דרך חלון הרכב, שניים או שלושה כדורים, אשר גרמו אף הם לפציעתו ברגלו. על-פי גרסתו, בשלב זה נמלט היורה כשהוא רכוב על הקטנוע, והוא, המתלונן, דלק בעקבותיו ברכבו. עוד ציין המתלונן, כי לאחר מרחק קצר, של 150 עד 200 מטרים - שעליו אף הצביע במהלך חקירתו באמצעות תצלומים (תצלומי אוויר של שכונת מגוריו) - השיג את הקטנוע, התנגש בו, וכתוצאה מכך היורה נפל ממנו ונפצע. לדבריו, המשיך בנסיעה, אך בהגיעו לאזור מוזיאון רוקפלר חזר על דרכו, מתוך כוונה להגיע במהירות לבית-חולים, וכאשר חלף על-פני מקום התאונה, ראה אנשים מטפלים באדם שבו פגע, אשר שכב ליד הקטנוע. הוא הבהיר והדגיש, כי מהשלב שבו ירה רוכב הקטנוע לעברו, ועד לשלב שהתנגש באופנוע והפיל את רוכב האופנוע, היה בקשר עין רצוף ומתמיד עמו, מה-גם שמדובר במרחק נסיעה קצר כאמור, של כ-150 עד 200 מטרים. באשר למראהו של היורה, ציין המתלונן, כי לא יכול היה לזהות את פניו של היורה, למרות שהלה ירה בו מטווח קצר ביותר, שכן הלה חבש על ראשו קסדת רוכב קטנוע. בנוסף ציין, כי לקראת תום המרדף, בטרם ההתנגשות בקטנוע, ראה את האקדח של המשיב נופל מידיו. בחקירותיו נשאל המתלונן על מראה בגדיו של היורה. באמרותיו ציין המתלונן, כי היורה לבש מכנסי ג'ינס בצבע כחול בהיר, וכן חולצה או ג'קט בצבע שחור או אדום, עם שרוולים קצרים. כן ציין, כי כאשר הגיע לבית-החולים ונתחוויר לו שהמאושפז הנוסף הנו המשיב - הבין את פשר המעשה, שכן לשניים סכסוך קודם על-רקע טענות שהעלה בעבר המשיב בדבר קשרים שהיו לגרושתו עם המתלונן.

תימוכין לגרסת המתלונן נמצאו בכך שבזירה היה מוטל קטנוע על הכביש, ולצדו שכב המשיב, כאשר הוא פצוע. תימוכין לטענת המתלונן, לפיה התנגש ברכבו בקטנוע, נמצאו בבדיקת שני כלי הרכב שבהם נמצאו סימני פגיעה - הן בחזית רכבו של המתלונן והן בחלקו האחורי של הקטנוע. תימוכין וחיזוק לגרסת המתלונן, לפיה האדם שהיה שרוע על הכביש, הוא זה שרכב קודם לכן על הקטנוע וירה בו, נמצאו בבדיקות שרידי הירי. על-פי חוות-דעת של מעבדת סימנים וחומרים במטה הארצי של המשטרה, נמצאו על כל אחת מידיו של המשיב "עשרות חלקיקים שאותם ניתן לזהות כשרידי ירי", וכי במדגם משערותיו של המשיב נמצאו שני חלקיקים כאמור. מסקנה מומחי המעבדה לזיהוי פלילי, על-פי חוות הדעת, היא, כי המשיב ירה בנשק חם ובתחמושת "מערבית מודרנית"; או כי המשיב היה בסמוך לאדם אחר, בעת שהלה ירה בנשק חם ובתחמושת כאמור; או שהמשיב בא במגע עם אדם או חפץ, כדוגמת כלי נשק, שהיו מזוהמים בשרידי ירי של התחמושת האמורה. בכל הנוגע למציאת שני חלקיקים בלבד של שרידי ירי בשערותיו של המשיב, ציין עורך חוות-העת כי מדובר במדגם בלבד, שערכו הראייתי מוגבל.

מהמשיב - שנמצא שרוע על הכביש ליד הקטנוע הפגוע ואשר הובהל לטיפול בבית-חולים - נגבו שלוש הודעות, ובשלושתן סכר את פיו וסירב להשיב לכל השאלות שהופנו אליו, בציינו כי הוא שומר על זכות השתיקה. עם זאת, גרסה יחידה שנשמעה מפי המשיב בשלב זה, נמצאה בתיעוד הרפואי של בית-החולים. על-פי גיליון סיכום המחלה מבית-החולים הדסה בירושלים, הובא המשיב לחדר המיון בהכרה מלא, ולגרסתו נפגע כהולך רגל בתאונה. בגיליון סיכום המחלה צוין, כי המשיב נפגע בתאונת דרכים כהולך רגל, "ולדבריו - מכונית עלתה על גבו". כאמור, בכל חקירותיו במשטרה סירב המשיב למסור גרסה כלשהי ולהשיב לשאלות החוקרים.

6. מארג הראיות לכאורה שתואר לעיל, הן הראיות הישירות והן הראיות הנסיבתיות, מקים סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו. אינני סבור, כי הראיות לכאורה לוקות ב"כרסום" או ב"חולשה", כטענת הסנגור. הסנגור גורס, כי חל כרסום בטענת המתלונן על קשר עין מתמיד מעת הירי ועד להתרחשות התאונה, זאת נוכח העובדה שהמתלונן מסר תיאור בגדים של היורה, אשר אינו תואם את תיאור הבגדים כפי שנמסר על-ידי נהג האמבולנס והחובש אשר טיפלו במשיב. בהקשר זה, ציין הסנגור, כי המתלונן מסר שהיורה לבש מכנסי ג'ינס וחולצה שחורה או אדומה עם שרוולים קצרים; אך מהודעותיהם של נהג האמבולנס והחובש עולה תיאור של ביגוד שונה. נהג האמבולנס ציין, כי המשיב לבש מכנסי "כיתן" בצבע חום, כאשר הוסיף שאינו בטוח בעניין הצבע. החובש מסר בהודעתו, כי הפצוע לבש "מכנסי דגמ"ח" בצבע בז' וחולצה שחורה עם שרוולים קצרים. כאן המקום לציין, כי בגדיו של המשיב נתפסו על-ידי החוקרים כמוצג, צולמו ונבדקו על-ידי המעבדה לזיהוי פלילי. לא נמצא בתיק החקירה שהוגש לעיוני כל תצלום או דו"ח שממנו ניתן ללמוד על תיאור הבגדים, ואף באי-כוח הצדדים לא הפנו את בית-המשפט למסמכים אלו (שמהם ניתן לדעת מה תיאור הבגדים) במהלך טיעוניהם לעניין זה. לפיכך, לצורך ההחלטה בבקשה זו, יש לצאת מהנחה שהתיאור שמסר המתלונן על בגדיו של היורה לא תאם את התיאור שנמסר על-ידי נהג האמבולנס והחובש: לגבי המכנסיים - האם מדובר במכנסי ג'ינס בצבע כחול בהיר או במכנסי דגמ"ח בצבע בז'; ולגבי החולצה - האם מדובר בחולצה שחורה עם שרוולים קצרים, או שמא עם שרוולים ארוכים. מכל מקום, אין בתיאור השונה של צבע המכנסיים או אורך שרוול החולצה או המעיל, כדי לפגום בגרסתו של המתלונן, לפיה בשלב הירי, ובפרט הירי השני, דלק בעקבותיו של רוכב האופנוע למרחק של 150-200 מטר, תוך קשר עין רציף ביניהם, עד שהתנגש בקטנוע והפיל את היורה על הכביש. באירוע טראומתי שבו אדם נורה מטווח קצר על-ידי מתנקש שארב לו, ומיד פתח בנסיעה, ובהמשך - במרדף אחר היורה, קיימת אפשרות כי המתלונן התקשה למסור את פרטי הלבוש של המתנקש. בנוסף גורס ב"כ המשיב, כי לאור דבריו של המתלונן, לפיהם במהלך נסיעתו חש בסחרחורות והתנגש ב"ברחוב, במדרכה ובברזל" (עמ' 9 לתמליל החקירה מיום 24.6.15), הרי שבנסיעה שכזו יש להניח כי המתלונן התקשה בשמירת קשר עין עם היורה. אין בדברים האמורים של המתלונן, כדי לכרסם בגרסתו בדבר קשר עין רציף עם היורה, משלב הירי ועד לגרימת התאונה, שכן מעיון בתמליל חקירת המתלונן עולה, כי הלה היה בקשר עין מתמיד ורצוף עם המתלונן, במרחק הקצר של כ-150 עד 200

מטר ממקום הירי ועד למקום שבו התנגש בקטנוע. זאת ועוד, ניכר בעליל, מהקשר הדברים, כי המתלונן דיבר בקטע האמור על נהיגה אגב "סחרחורת" ו"התנגשות ברחוב ובמדרכה", בזיקה לנסיעתו ממקום התאונה ועד לבית-החולים - שהייתה נסיעה ממושכת יחסית.

עוד טוען הסנגור, כי העובדה שלא נמצאו בזירה קסדה ואקדח, פוגמת במסקנה הנסיבתית, לפיה המשיב, שנמצא שרוע על הכביש בקרבת הקטנוע, היה מי שביצע את הירי. באשר לטענה זו יצוין, כי על-פי עדות המתלונן, המשיב השליך את האקדח אגב נסיעתו בקטנוע. בנסיבות אלו, העובדה שהאקדח והקסדה לא נמצאו, מובילה למסקנה, כי עד להגעת האמבולנס לזירה, הרחיק המשיב - בין בעצמו ובין באמצעות אחרים - את האקדח והקסדה שהחזיק. יצוין, כי בשלב מאוחר יותר נמצא בקרבת זירת התאונה בסיס של מחסנית אקדח; וכפי שכבר צוין, על שתי ידיו של המשיב נמצאו עשרות חלקיקים של שרידי ירי. בהקשר האחרון צוין הסנגור, כי העובדה שנמצאו שרידי ירי על שערות ראשו של המשיב, כאשר היורה חבש קסדה על ראשו, מצביעה על כך שהמשיב לא היה מי שביצע את הירי. סבורני, כי מסקנה זו אינה מחויבת כלל ועיקר; מה-גם, שקיימת אפשרות סבירה, לפיה בעת שהוריד המשיב את הקסדה מעל ראשו - כאשר על ידיו היו עשרות חלקיקים של שרידי ירי - עברו שרידי ירי גם לשיער. מכל מקום, אף לא ברור אם הקסדה כיסתה באופן הרמטי את כל שיער הראש. טענה נוספת שהעלה הסנגור, לפיה שרידי הירי נמצאו על ידיו של המשיב כתוצאה מכך שמי שטיפל בו, העניק סיוע וטיפול קודם לכן לרוכב הקטנוע שהיה מעורב בירי - נעדרת כל בסיס בתשתית הראייתית המצויה בתיק החקירה.

כאמור, הסנגור גורס כי מארג הראיות האמור אינו מקים סיכוי סביר להרשעת המשיב, וכי קיימת אפשרות לפיה המשיב נפגע בתאונה כהולך רגל, כאשר אינו יודע אם נפגע על-ידי הקטנוע שנמצא בזירת התאונה, או על-ידי רכב, ואולם לשיטתו אין מדובר ברכבו של המתלונן. גרסה זו, לפיה המשיב היה הולך רגל תמים, שנפגע בתאונה "פגע וברח", אינה מתיישבת כלל עם מכלול הראיות המפלילות, ובעיקר - הודעות המתלונן ומציאת שרידי הירי על שתי ידיו של המשיב; מה-גם, שהמתלונן בחר, כאמור, לשתוק בחקירותיו ולא להשיב לשאלות חוקריו, דבר שאינו מתיישב עם הטענה שהועלתה על-ידי בא-כוחו, לפיה נפגע כהולך רגל בתאונת דרכים.

על-יסוד האמור לעיל, קיימות ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב בכל העבירות שיוחסו לו בכתב-האישום; ואין בראיות אלה כרסום או חולשה שיש בהם כדי להצדיק שחרור בערובה.

7. משנקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, אין חולק - אף לשיטת בא-כוחו - כי קמה נגדו עילת מעצר.

מדובר בעילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, זאת נוכח הסיכון הנשקף מהמשיב לביטחונו של המתלונן ולביטחון הציבור, מה גם שקמה חזקת מסוכנות מכוח הוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק הנ"ל.

לחובתו של המשיב עבר פלילי מכביד בגין עבירות חמורות. בשנת 1998 הורשע המשיב בעבירת שוד מזוין ונידון למאסר בפועל לתקופה של שנה. שנה לאחר מכן, הורשע המשיב בעבירת אינוס ונגזר דינו ל-12 שנות מאסר. בסמוך לאותה תקופה אף הורשע המשיב בעבירת שוד מזוין ונידון למאסר בפועל לתקופה של ארבע שנים, במצטר למאסר האמור. הרשעתו האחרונה של המשיב היא משנת 2001, בעטיה נגזר דינו לחודשיים מאסר בפועל בגין עבירה של החזקת סכין. בגין הרשעותיו האמורות, הוטלו על המשיב, כאמור, מאסרים בפועל לתקופה מצטברת של 17 שנים.

8. כאמור, הסנגור מבקש להזמין תסקיר מעצר שיבחן חלופה של מעצר באיזוק אלקטרוני. על תכליתו של תסקיר המעצר בעת הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים עמד בית-המשפט העליון (כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש), בהחלטה בבש"פ 1092/05 תראבין נ' מדינת ישראל (27.2.05): "תסקיר מעצר הוא כלי-עזר שיש בו כדי לסייע לבית-המשפט להכריע בשאלת התאמה לחלופה, וכן להערכת החלופה המתאימה. אולם, בית-המשפט נעזר בו - כשאין מדובר בקטינים - רק במקרים בהם מתקשה בית-המשפט עצמו לבחון שתי שאלות אלה. כאשר הנתונים המצויים בפני בית-המשפט מאפשרים לו להכריע בשאלת התאמת המקרה לחלופה, או בשאלת התאמת הערב והתנאים המוצעים לחלופה, אין מקום, כדבר שבשגרה, להפנות את העורר לשירות-המבחן".

בית-המשפט העליון (כב' השופטת חיות) חזר על הדברים בהחלטה בבש"פ 10870/06 מכלוף ציצו נ' מדינת ישראל (15.1.07): "הזמנת תסקיר מאת שירות המבחן בשלב המעצר הוא כלי שאין להפעילו כדבר שבשגרה וראוי לצמצם את השימוש בו אך ורק לאותם המקרים שבהם שוכנע בית המשפט כי יהא בכך כדי לקדם את הדיון ולסייע לבית המשפט בהחלטתו. שימוש מוגבר ובלתי מוצדק בכלי זה מעמיס שלא לצורך על שירות המבחן, מאריך את הדיון בבקשה ואף יוצר ציפיות-שווא אצל הנאשם. מכל אלו ראוי להימנע".

כן פסק בית-המשפט העליון (כב' השופטת (כתוארה אז) מ' נאור), לעניין אי-הזמנת תסקיר מעצר, כי "לא בכל מקרה יש הצדקה לקבלת תסקיר מעצר. לעתים אין טעם בבקשת תסקיר, בבחינת מצוות אנשים מלומדה, בנסיבות בהן אין בכוחה של אף חלופת מעצר לאיין את המסוכנות" (בש"פ 8049/07 שאדי אזברגה נ' מדינת ישראל (26.9.07); וכן ראו: בש"פ 8145/07 פוזנוב נ' מדינת ישראל (7.10.07); ובש"פ 9469/05 באסם אבו עמרה נ' מדינת ישראל

((11.10.05)).

בית-המשפט העליון שב ופסק, גם לאחרונה, כי אין טעם בהזמנת תסקיר מעצר במקרים שבהם ברור כי חלופת מעצר לא תסכון, ובית-המשפט סבור שלא קיימת כל חלופת מעצר קונקרטית שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם (בש"פ 27/15 עלי יונס נ' מדינת ישראל (15.1.15); בש"פ 3612/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.6.15); ובש"פ 4104/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.6.15)).

9. סבורני, כי לפנינו מקרה ברור וחד-משמעי, לפיו חלופת מעצר לא תאיין את הסיכון הנשקף מהמשיב לביטחון של המתלונן ולביטחון הציבור. המעשים המיוחסים למשיב, שבעניינם קיימות נגדו ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעה, מצביעים על מסוכנות בדרגה גבוהה, שלא ניתן להפיגה אלא במעצר של ממש. כאמור, על-פי הראיות לכאורה, המשיב ארב למתלונן ליד ביתו, ירה בו מטווח קצר שני כדורים ופצע אותו; וכאשר המתלונן חלף על פניו, אגב ניסיונו להימלט מהזירה, ירה בו מטווח קצר שניים-שלושה כדורים נוספים וגרם לפציעה נוספת. בהמשך, נמלט המשיב מהזירה, עד שהמתלונן התנגש בקטנוע שעליו רכב וגרם לפציעתו, והמשיב הצליח באמצעות אחרים להעלים את האקדח שבו עשה שימוש. לנוכח - התעוזה העבריינית שהפגין המשיב במעשים האמורים, עת ניסה לגרום למתלונן חבלה חמורה באמצעות ירי מן המארב, אגב ביצוע העבירות הנוספות; על-רקע עברו הפלילי המכביד בעבירות שוד ואינס, אם כי מדובר בעבירות שבוצעו לפני שנים רבות; ולאור כישלון ההרתעה בעונשי המאסר הממושכים שהוטלו עליו עד היום, המסתכמים בכ-17 שנות מאסר בפועל - סבורני כי אין כל תחליף ראוי למעצר, ששיג את תכלית המעצר, זולת מעצר של ממש; ומטעם זה, לא מצאתי מקום להורות על הזמנת תסקיר מעצר.

10. אשר על כל האמור לעיל, ייעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 32685-07-15.

ניתן היום, י"ז באב התשע"ה, 2 באוגוסט 2015, במעמד ב"כ המבקשת, הסנגור והמשיב.

יורם נועם, שופט